

prima instanță: Judecătoria Edineț, sediul central (Natalia Bobu)

instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (Stela Procopciuc, Elena Grumeza, Natalia Chircu)

ÎNCHEIERE

17 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne împotriva lui Octavian Gladiniuc, intervenient accesoriu Inspectoratul de Poliție Edineț cu privire la recuperarea cheltuielilor suportate pentru dezvoltarea profesională și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 30 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne și s-a menținut hotărârea din 07 august 2018 a Judecătoria Edineț, sediul central, prin care s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea depusă de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne,

constată:

La 15 septembrie 2017, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne (în continuare IGPF al MAI) a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Octavian Gladiniuc cu privire la recuperarea cheltuielilor suportate pentru dezvoltarea profesională și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 17 decembrie 2014, Octavian Gladiniuc a înaintat cerere către Departamentul Poliției de Frontieră privind angajarea în serviciu în cadrul Poliției de Frontieră. Altfel, la 04 mai 2015, între Departamentul Poliției de Frontieră și Octavian Gladiniuc a fost semnat contractul privind îndeplinirea serviciului în cadrul Poliției de Frontieră pe o durată nedeterminată.

Prin ordinul nr.453/ps din 04 mai 2015 emis de șeful Departamentului Poliției de Frontieră, Octavian Gladiniuc a fost numit în funcția de inspector al unității control al frontierei a sectorului Poliției de Frontieră „Briceni” al Direcției regionale Nord.

Având în vedere că pentru funcția pe care urma să o îndeplinească pârâtul era necesară o pregătire specială, prin ordinul nr.454/ps din 04 mai 2015 emis de

șeful Departamentului Poliției de Frontieră, Octavian Gladiniuc a fost detașat la Colegiul Național al Poliției de Frontieră pentru urmarea cursurilor de instruire inițială pentru perioada 04 mai 2015 – 18 octombrie 2015.

Totodată, prin angajamentul din 04 mai 2015, Octavian Gladiniuc și-a asumat obligația să activeze în cadrul Poliției de Frontieră o perioadă de 5 ani după finalizarea cursului de instruire inițială.

Ulterior, în data de 06 decembrie 2016, Octavian Gladiniuc a depus raport către conducerea Departamentului Poliției de Frontieră, prin care a solicitat eliberarea din serviciu. Astfel, prin ordinul nr. 1421/ps din 12 decembrie 2016 emis de șeful Departamentului Poliției de Frontieră, Octavian Gladiniuc a fost eliberat din serviciu în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 283 din 28 decembrie 2011 cu privire la Poliția de Frontieră. Deopotrivă, prin ordinul dat a fost stabilită obligațiunea fostului salariat de a restitui cheltuielile aferente pregătirii sale profesionale, proporțional cu perioada rămasă până la 5 ani.

Prin urmare, reclamantul a menționat că, Octavian Gladiniuc a îndeplinit serviciul în Poliția de Frontieră doar 421 de zile din cei 5 ani obligatorii după finalizarea cursului de instruire inițială. Prin urmare, acesta urmează să restituie cheltuielile pentru instruirea sa la Colegiul Național al Poliției de Frontieră, în mărimea calculată prin împărțirea sumei cheltuielilor generale la perioada aflării în serviciu, ceea ce constituie suma de 10 625,06 lei.

Astfel, în scopul soluționării pe cale amiabilă, la 30 martie 2017, în adresa lui Octavian Gladiniuc a fost expediată somația cu nr.35/20/2-1068, prin care i s-a solicitat restituirea benevolă a cheltuielilor suportate pentru dezvoltarea sa profesională, informându-l că, în caz contrar, va fi înaintată o acțiune în instanța de judecată, însă pretenția a rămas nesatisfăcută.

În această ordine de idei, reclamantul IGPF al MAI a solicitat încasarea din contul lui Octavian Gladiniuc în beneficiul său a sumei de 10 625,06 lei, care constituie cheltuieli suportate pentru dezvoltarea profesională a acestuia și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea protocolară din 25 mai 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul central, s-a atras în proces în calitate de intervenient accesoriu Inspectoratul de Poliție Edineț (f.d. 67-68).

Prin hotărârea din 07 august 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul central, s-a respins acțiunea depusă de IGPF al MAI, ca fiind neîntemeiată (f.d. 81, 87-93).

Prin decizia din 30 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți s-a respins apelul declarat de IGPF al MAI și s-a menținut hotărârea din 07 august 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul central (f.d. 127, 128-135).

Prima instanță și instanța de apel și-au argumentat concluziile prin faptul că, acțiunea privind recuperarea de către Octavian Gladiniuc a cheltuielilor suportate pentru dezvoltarea sa profesională este neîntemeiată, deoarece acesta a fost eliberat din funcție în baza articolului 39 alin. (1) lit. d) din Legea nr.283 din 28 decembrie 2011 cu privire la Poliția de Frontieră, prin transfer într-o altă autoritate publică din cadrul aceleiași autorități publice centrale – Ministerul Afacerilor Interne, și prin urmare în speță nu pot fi aplicate dispozițiile articolului 39 alin. (11) din Legea cu privire la Poliția de Frontieră.

La 04 ianuarie 2019, IGPF al MAI a declarat recurs împotriva deciziei din 30 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți (f.d. 144-152).

În motivarea recursului a menționat că, instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, a aplicat o

lege care a fost declarată neconstituțională, a interpretat în mod eronat legea și a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Sub acest aspect, recurentul a indicat asupra faptului că instanța de apel în mod eronat a aplicat prevederile Legii nr. 158 din 04 iulie 2008, or, situația din speță dedusă judecării este reglementată de articolul 39 alin. (11) din Legea nr. 283 din 28 decembrie 2011, fapt ce rezultă din însăși articolul 4 alin. (2) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008.

Prin urmare, concluziile Curții de Apel Bălți, precum că în speță nu a luat naștere obligația lui Octavian Gladiniuc de a restitui cheltuielile de instruire profesională a sa, deoarece acesta nu a încetat activitatea în serviciul public, sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

În același sens, Curtea de Apel Bălți eronat a concluzionat neaplicabilitatea prevederilor articolului 39 alin. (11) din Legea nr. 283 din 28 decembrie 2011, din motiv că aceasta a fost abrogată prin Legea nr. 94 din 02 iunie 2017. Or, la caz, Octavian Gladiniuc a fost eliberat din serviciu la 13 decembrie 2016, perioadă de timp în care erau în vigoare prevederile articolului 39 alin. (11) din Legea nr. 283 din 28 decembrie 2011. Iar prin prisma articolului 6 alin. (1) din Codul civil, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare.

Dealtfel, decizia instanței de apel nu este certă, completă, corectă, clară, consecutivă, convingătoare și concretă, deoarece cuprinde convingeri neexplicite și care sunt analizate și apreciate superficial. Or, din motivare nu este clar din care considerent nu poate fi stabilită obligativitatea restituirii cheltuielilor de instruire de către Gladiniuc Octavian și în baza căror norme legale intimatul Octavian Gladiniuc este exonerat de obligația de a restitui cheltuielile de instruire, dacă activează în continuare prin transfer în alt serviciu public.

Cu atât mai mult că, intimatul nu a fost transferat sau delegat în altă funcție din cadrul aceleiași entități, dar a înaintat angajatorului raport, prin care a solicitat să fie eliberat din funcția de inspector al SPF „Briceni” al Direcției regionale Nord. Astfel, în sensul articolului 39 din Legea nr. 283 din 28 decembrie 2011, acest fapt are aceleași consecințe ca și încetarea raportului de serviciu între angajator și salariat.

Succesiv, recurentul a considerat că instanța de apel a încălcat normele de drept procedural, deoarece a judecat cauza în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată. Or, examinarea cauzei în ordine de apel a avut loc fără citarea intervenientului accesoriu Inspectoratul de Poliție Edineț, fapt ce a lezat dreptul acestei entități de a se expune în raport cu pretențiile formulate în prezenta acțiune.

În acest sens, IGPF al MAI a evocat că, în speță, nu există un angajament încheiat cu Octavian Gladiniuc, prin care ultimul să fie obligat, în cazul încetării raporturilor de muncă cu Inspectoratul de Poliție Edineț, să restituie cheltuielile pentru instruire proporțional perioadei rămase până la 5 ani.

Mai mult ca atât, Gladiniuc Octavian nu a suportat careva cheltuieli pentru instruirea sa ca polițist de frontieră, deoarece această instruire se efectuează din contul mijloacelor alocate din bugetul de stat în baza comenzii de stat, în dependență de necesitate. Iar, potrivit pct. 234 alin. (3) din Instrucțiunea cu privire la evidența contabilă în instituțiile bugetare, aprobată prin Ordinul Ministerului Finanțelor nr. 93 din 19 iulie 2010, IGPF al MAI este obligat să tina

evidența restanțelor înregistrate pentru studiile în instituțiile de învățământ, iar sumele restituite și depuse pe contul instituției să le transmită la bugetul de stat.

În această ordine de idei, recurentul IGPF al MAI a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 30 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți și a hotărârii din 07 august 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul central, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care să fie admisă acțiunea depusă de IGPF al MAI.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza *Lebedinschi vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, § 32; cauza *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, § 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, § 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, § 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 30 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard vs*

Franta, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag vs Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele Tricard vs Franta, 10 iulie 2001, § 29; Nicolae Popa vs România, 9 decembrie 2014, § 16; Tence vs Slovenia, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele Ponomaryov vs Ucraina, 3 aprilie 2008, § 41; Ustimenko vs Ucraina, 20 octombrie 2015, § 47).

Din avizul de recepție a corespondenței DS3118092253AS (f.d. 138) se atestă că decizia din 30 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți a fost comunicată IGPF al MAI la 04 decembrie 2018. Respectiv, prin prisma articolului 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de atac în ordine de recurs a deciziei din 30 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți a început să curgă la 05 decembrie 2018, iar data limită fiind ziua de 05 februarie 2019, ora 24.00.

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs se consideră demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă 04 ianuarie 2019 (f.d. 144).

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de IGPF al MAI rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor faptice ale cauzei, transpunerea normelor legale și a dezacordului cu soluția pronunțată de instanța inferioară.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vedește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă,

aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

La fel, nu pot fi acceptate nici criticile recurentului privind necitarea în proces a Inspectoratului de Poliție Edineț, fapt prin care s-a lezat dreptul acestei entități de a se expune în raport cu pretențiile formulate în prezenta acțiune. Or, drepturile procedural civile fac parte din drepturile subiective, realizarea conținutului cărora poate avea loc doar de către titular sau reprezentantul acestuia, cu respectarea condițiilor prevăzute de legislație.

Respectiv, lezarea drepturilor procedurale și a intereselor Inspectoratului de Poliție Edineț poate fi invocată doar de către acesta și/sau reprezentantul său. În speță, însă, recurentul IGPF al MAI nu are calitatea de reprezentant al Inspectoratului de Poliție Edineț, iar drept consecință nu poate întreprinde careva acțiuni procedurale în numele intervenientului accesoriu. Cu atât mai mult că, în virtutea calităților sale procesuale, IGPF al MAI și Inspectoratului de Poliție Edineț sunt puși pe poziție de contradictorialitate. Astfel, este inacceptabil ca o parte în proces să invoce lezarea drepturilor procedurale ale oponentului său.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece IGPF al MAI nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de IGPF al MAI nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce IGPF al MAI a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele

prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de IGPF al MAI împotriva deciziei din 30 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne împotriva deciziei din 30 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne împotriva lui Octavian Gladiniuc, intervenient accesoriu Inspectoratul de Poliție Edineț cu privire la recuperarea cheltuielilor suportate pentru dezvoltarea profesională și compensarea cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic